

Stefka István: Elégtétel

2014 augusztus 26. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A minap egy nagyon érdekes rádiós beszélgetést hallottam Jankovics Marcell Kossuth-díjas rajzfilmrendezővel. Amikor a családjáról, édesapjáról faggatták, hirtelen indultos lett: „Sohasem fogok megnyugodni, amíg nem szerzek elégtételt apámnak – mondta.

– Banktisztviselő volt, és az ötvenes évek elején koholt vádak alapján letartóztatták, halálra ítélték, majd mivel nem volt ellene kézzelfogható bizonyíték, nyolc évre ítélték a semmiért. Aztán egyszer megkérdeztük azt a kollégáját, aki pártember volt, hogy árulja el már végre, miért kellett apámnak ártatlanul szenvednie? Mert kellett a hely – válaszolt az illető röviden és szenvtelenül. Ezért akarok apámnak elégtételt adni, mert ártatlanul majdnem felakasztották.”

Ilyen szinte szavakat ritkán lehet hallani nagy nyilvánosság előtt. Elégtétel! Hány százezren nem kaptak elégtételt, bocsánatot kérő szót Magyarországon a Rákosi- és a Kádár-korszak gáztetteiért? Hány százezer hozzátartozó tudna mesélni rémségesebbnél rémségesebb történeteket szülei, nagyszülei kálváriájáról: az államosításokról, a kuláklisokról, a beszolgáltatásokról, a kitelepítésekről, a börtönvekről, a verésekről, kínzásokról, a kivégzésekről és a kényszerdisszidálásokról, emigrációról s annak következményeiről? Ezek mind-mind a kommunizmus bűnei voltak. A rendszerváltás utáni kárpótlás is csak egy halvány gyógyír volt. Ha már a rendszerváltás első parlamentje elmulasztotta megszavazni a teljes vagyoni kártérítést, akkor végre enyhíteni kellene morálisan, törvénybe foglalva az emberek fájdalmát mindazokért, amit a bolsevista diktatúra okozott. Amíg ez nem történik meg, addig ezek a tüskék bennünk maradnak. Nemrég jártam Geszten, a Tisza család kúriájában, amely két miniszterelnököt is adott a hazának: gróf Tisza Kálmánt és fiát, gróf Tisza Istvánt.

Ellentmondásos egyéniségek voltak, miniszterelnökként egy közös céljuk volt, a királyság, a Monarchia egyben tartása és Magyarország gazdasági megerősítése. Aranykornak is nevezik ezt az időszakot, aminek a vesztes első világháború vetett véget. És bár Ady Endre Rohanunk a forradalomba című versében „geszti bolond”-nak nevezte Tisza Istvánt, Tiszáék – és a hozzá hasonló gondolkodók – csak a maguk módján voltak bolondok, de nem urizáltak, egy középnemesi kúriában éltek minden fényezés nélkül Békésben, távol a fővárostól. Pont azok nem értették meg őket, akik a Tiszák szabadelvességének köszönhetők szabadságukat, állampolgársági jogok kiszélesítését, akik előtt szétárult a demokrácia, s kinyílt a lehetőség kapuja. A véreskezű kommunárok és szellemi vezetők (Pogány József, Fényes László, Kéri Pál, Wilhelm Vágó Jenő baloldali újságírók és mások) biztatására gyilkoltatták meg Tisza István miniszterelnököt 1918. október 31-én Hermina utcai házában.

Gesztben a Tisza család emléke még ma is él – adakozó, a falu népének munkát adó, szociálisan érzékeny családnak ismerték őket –, de Piri néni, a helyi kocsmáros és élelmiszerboltos szerint a Geszt és a geszti kúria már

soha nem fog a régi fényében ragyogni. A második világháború végén először a szovjet katonák fosztották ki, ami mozdítható volt, azt mind elvitték a kúriából. A hatalmas könyvtár jó részét elégették, és Tisza Domokos nevelője, Arany János nádtetős házát is felgyújtották. A következő nagy pusztítást a rendszerváltás utáni néhány tulajdonossá vált mohó vállalkozó okozta. Hagyták pusztulni a birtokot, az épületeket, istállókat, a hatalmas ősfás parkot. A kocsmárosné szerint a kúriában működő falusi iskola őrzi még valamennyire a múlt nagy politikai vitáinak színterét.

Geszt csaknem 63 millió forintot kapott közmunkaprogramra, mégis alig mozdul valami a faluban – vélik jó néhányan a kocsmá vendégei közül. Pedig ennyi pénzből háromszor fel lehetne építeni a falut, de a házakat itt megeszik az emberek. Beköltöznek, majd elkezdődik a bontás: előbb az ajtókat, az ablakokat, majd a cserepeket és végül a téglákat adják el.

Talán mégsem hiábavaló az a rengeteg pénz, a gesztiek és a környékeliek legalább nem segélyből élnek, hanem dolgoznak. Aztán hátha megjön a kedvük a gazdálkodáshoz, és nem bontani, hanem építkezni kezdenek. Elégtétel ez is. És elégtétel az is, hogy az Orbán-kormány ismét felállította a Parlament előtt a ledöntött Tisza-szobrot, annak a miniszterelnöknek állított emléket, aki hosszú ideig ellenezte az első világháborúba való belépésünket, akinek szeme előtt a gyarapítás, a gyarapodás állt, és aki az első áldozata volt az Oroszországból importált bolsevizmusnak, az ereszaknak. És elégtételt jelent(ett) a jobboldali, nemzeti érzelmű választók millióinak, hogy tavasszal másodszor is kétharmados győzelmet aratott a Fidesz–KDNP pártszövetség.

Ez azt jelenti, hogy egy darabig vége van a baloldali, szocialista-liberális országot nyomorító, eladósító átokfutásnak. A teljes örömet, az igazi elégtételt persze az jelentené, ha az októberi önkormányzati választásokon Budapesten, Geszten és az ország legtöbb településén azok győznének, akik szívükön viselik székebb és egyben tágabb környezetük és persze az ország sorsát is. Ma Magyarországon ilyen erő egyedül a jobboldalon van. Akik ezt képviselik, azok nem mások, mint konzervatív, polgári, keresztény, nemzeti gondolkodású emberek. Ők már bizonyítottak.

Stefka István – magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következő címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>
- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló

